

Pozgila 1

Лапатий сніг густо сипав із сірого низького неба, наче нізвідки. Сніжинки виринали прямо перед очима, і здавалося, що вони утворюються в просторі просто так, всупереч законам фізики і здоровому глузду. Я спостерігала за снігом вже хвилин десять, а маршрутки все ще не було. Затори, затори, затори — звичний супровід початку зими у місті, коли пересування ускладнюють погода і наближення зимових свят.

Складалося враження, що всім конче необхідно виїхати в місто саме у час пік, щоб накупити подарунків і продуктів на рік наперед. У магазинах черги, а у супермаркетах взагалі натовпи, наче перед голодом. Так і хочеться вигукнути: «Людоньки, схаменіться! Із настанням новорічної півночі їжа з нашої планети нікуди не зникне!» Але щороку одне й те саме: вже з кінця листопада народ масово висувається на масштабні передсвяткові закупи, і жодна сила не здатна зупинити цей двіж.

На додачу до всього, цієї пори року вечоріло рано. Вже о четвертій годині по обіді темнішало, і сутінки наставляли швидко й невідворотно, занурюючи місто у гру яскравого світла ліхтарів та химерних тіней.

Для мене цей сірий день наприкінці грудня, незважаючи на повсюдну передсвяткову метушню, зовсім не був радісним. Із кожною сніжинкою, з кожною хвилиною очікування маршрутки настрої псувався дедалі більше.

Окрім заторів, для цього були й інші вагомі причини.

По-перше, терпіти не можу жити без сонця. Без нього я швидко тупішаю, втрачаю здатність критично мислити і впадаю в перманентну депресію. А останній яскравий сонячний день видався кілька тижнів тому, ще у листопаді.

По-друге, на роботі був повний завал. І хоча я — звичайнісінька секретарка, не подумайте, що в мої обов'язки входить лише подавати каву відвідувачам, керувати телефонним комутатором компанії та переглядати модні журнали у перервах між першим і другим. Насправді моя посада називається «офіс-менеджер», і роботи у мене дуже багато, часто не менш відповідальної, ніж у деяких керівників відділів. І я свою роботу дуже люблю! Декому це може здатися дивним, адже моя посада не була ні престижною, ні надто перспективною. Та мені подобалося бути в курсі всіх подій нашої компанії і брати найактивнішу участь у багатьох із них. Подобалося спілкуватися з людьми, бути привітною. І особливо мені було до вподоби допомагати нашому чудовому генеральному директору в усіх справах — тоді я відчувала себе незамінною, причетною до дійсно важливих подій. Але зараз роботи аж занадто багато, і втома ставала відчутною.

А по-третє, у мене не було сукні. І це було найбільшою з-поміж усіх можливих проблем.

Ні, не те щоб сукні не було взагалі. Я люблю сукні — різного фасону, кольору і сезону. Але любити — не означає мати вибір суконь для всіх випадків. У моєму — досить великому — гардеробі не було сукні для майбутнього новорічного корпоративу. А він цього року мав стати особливим — принаймні за ті п'ять років, що я працюю в «Європа Інтернешнл Бізнес» (співробітники називали між собою компанію простіше — ЄІБ), нічого схожого не проводилося.

Утім, і раніше керівництво компанії не скупилося на свята та вечірки для працівників. Неважливо, як називали ці неформальні робочі зустрічі — від «вечірки» до «командозміцнюючого заходу» і тимблдингу, — але у нас вони завжди готувалися натхненно і проходили чудово. А наш генеральний директор Євген Петрович Симамак вважав своїм обов'язком дарувати підлеглим круту різдвяну вечірку — ну як Святий Миколай корпоративного рівня. Ресторан обирався за три місяці до святкування, і працівники дорогої івент-агенції продумували цікаву програму. Я щоразу брала найактивнішу участь у підготовці корпоративу, і це мене дещо примиряло і з відсутністю сонячних днів, і з наявністю заторів.

Але цього року все було інакше. Дату новорічного корпоративу не просто так призначено на п'ятницю, 23 грудня (довелося резервувати ресторан ще влітку, бо самі розумієте — останнього робочого дня напередодні Різдва кожна локація — на вагу золота). А ще цього року ЄІБ святкуватиме ювілей. Бо рівно 25 років тому двоє друзів — тоді ще зовсім молоді Євген Симамак та Костянтин Гришин — вирішили створити власну компанію, що у них і вийшло найкращим чином. Сьогодні це не просто фірма, яка торгує запчастинами до автомашин, а величезна корпорація, що має у складі й автомобільний завод.

Я ж особливо пишалася тим, що ми спонсорували сиротинці, активно допомагали у відновленні історичної частини міста і робили ще багато різних добрих справ. Так, саме я опікувалася нашим благодійним напрямом. І це було ще однією причиною любити свою роботу.

А ще я любила її через нашого генерального. Зустрівши Євгена Симамака на вулиці, ви ні за що не повірили б, що він керує великою і відомою компанією. Хіба що сталевий відблиск темно-сірих очей, впевненість у погляді та спокійна, виважена мова підказали б: ця людина має владу.

Середнього зросту, широкоплечий, стрункої спортивної статури Симак одягався як студент. Джинси, футболки, його улюблене темно-фіолетове худі або чорна водолазка в стилі Стіва Джобса віднімали від його реального віку років десять. Лише промінчики зморщок навколо очей та злегка посріблені скроні могли вказати, що насправді йому сорок п'ять. Та варто було нашому генеральному директорові звичним, трохи нетерплячим рухом провести по своєму густому темно-русявому волоссю, що обрамляло відкрите обличчя короткими широкими хвилями, — і ви знову бачили перед собою молоду людину, яка всім серцем любить свою справу. Симаку не дуже подобалося, коли його звали Євгеном Петровичем, адже він надавав перевагу звертанню «Євгене» чи «пане Євгене» і підсміювався з Гришина, який мало не з юних років називався Костянтинем Григоровичем і ніяк інакше.

Гришин, хоч і був одного віку із Симаком, являв собою його іміджеву протилежність. Власне, не тільки іміджеву, розбіжності лежали значно глибше, але якщо говорити про зовнішність — то генеральним мав би бути за всіма зовнішніми ознаками саме Гришин (між іншим, так його часто й сприймали). Гришин був високим, крупним чоловіком із широкими бровами на квадратному обличчі, який говорив густим басом і лякав відвідувачів серйозним, «начальницьким» поглядом — мабуть, навчився такому з якогось радянського фільму 70-х років минулого століття з виробничої тематики. Втім, костюми, машини — які Гришин міняв майже так само часто, як і костюми — були дорогими і модними. Костюми купувалися в Мілані або Парижі, й кожен коштував як моя зарплата за два роки. Гришин любив одяг у стилі «ділового лакшері», тому щодня радував підлеглих новими образами малозрозумілого звичайним людям іміджу: сорочки від *Dolce & Gabbana*, краватки *Brioni*, черевики

John Lobb, золоті запонки і коштовні парфуми, про які колись говорив сатирик: «Один раз нюхнеш — десятка». Нині «десятка» означала тисяч десять гривень, а парфуми привозили тільки з Парижа. Вітчизняним магазинам він не довіряв. Загалом Гришин справляв враження прихильника ортодоксальних традицій і мав, якщо можна так сказати, «дорогий» вигляд.

Та любили ми все одно Симака. І я — також.

Але повернімося до корпоративного свята. Підготовкою новорічного вечора опікувалася агенція «777», яка давно славилася широким розмахом влаштовуваних нею вечірок. Ходили чутки, що розважати нас будуть зірки «першої величини» — мало не Адель приїде!

А ще я мала на цей день важливі особисті плани. Вирішила нарешті наважитись і сказати чоловікові, в якого давно була закохана, про свої почуття.

Я, секретарка, хотіла освідчитись у коханні генеральному директору компанії. Так, своєму шефові. І так, на 17 років старшому за мене. А, забула додати: на додачу ще й одруженому.

І ось, нарешті, справжня проблема (наче мені було мало зазначених обставин): у мене не було підходящої сукні. Бо тут потрібна була не просто ошатна сукня. Це мало бути вбрання, у якому я здаватимуся особливою, красивою, звабливою, розкішною... Матиму вигляд молоді жінки, від якої неможливо відвести очей. І якій неможливо відмовити ні в чому.

Я могла б і сама пошити святкову сукню, якби був час. Адже я раніше навіть мріяла стати дизайнером одягу. У моїй кімнаті стояла дорога швейна машинка з комп'ютерним управлінням (подарована батьками на минулорічне Різдво), та користувалася я нею рідко. Тим паче зараз було не до шиття: я не мала ні часу, ні, щиро кажучи, натхнення.

Зарплата у мене, власне, непогана, сукню можна було би придбати в магазині; та ніяк не вдавалося знайти відповідний фасон. Я обійшла десятків зо два бутиків, але так і не знайшла ту, що шукала, — святкову, але одночасно й ділову. Мені потрібно було швидше плаття для коктейлю. А на вішалках у магазинах я бачила сукні або в блискітках, або зі шлейфами, або з голою спиною, або з безглуздими кринолінами... Або чорного кольору. Терпіти не можу чорні вечірні сукні. Як на мене, вони личать хіба що для похорону, але ніяк не для веселощів, особливо новорічних!

Тож так нічого я до цього часу й не знайшла.

...Саме тому зараз я стою на зупинці, дивлюся на лаптий сніг, що без упину падає із сірого низького неба, і нескінченно довго чекаю на свою маршрутку. Її немає вже двадцять хвилин. Упродовж цього часу я згадала все, пов'язане із сукнею, щоб дати собі чесну відповідь на запитання: чи варті ці страждання нового плаття? Відповідь була ствердною: так, варті. Хоча зараз я вже неабияк нервую: офіс не може довго існувати без офіс-менеджерки. Щоправда, я попросила Катю, свою подругу з PR-відділу, замінити мене на годинку. Адже мені вкрай необхідно було відлучитися: шанс отримати безплатно розкішне вбрання випадає рідко. Можна сказати, ніколи.

І цей шанс саме Катя підсунула мені кілька годин тому.

Сьогодні, повернувшись до приймальні після обіду, я одразу поринула в трудовий процес. Потрібно було терміново видрукувати і завірити у нотаріуса кілька документів, і я поспішала все виконати. Аж тут на порозі з'явилася подруга. Підійшла до мене і мовчки простягла газету з оголошеннями. Я такі сто років уже не читала — адже все, що потрібно, можна знайти в Інтернеті. Але вираз обличчя у Каті був таким інтригуючим, немов у тому оголошенні повідомлялося про мільйон

доларів, який я виграла за номером паспорта. Але так не буває, тому я запитала:

— І що там такого цікавого, Катрусю, що я мушу негайно це прочитати?

— А ти поглянь сама, — відповіла таємничо подруга. — Тут саме те, що тобі потрібно!

— Мені сукня потрібна, — сумно промовила я, дістаючи з принтера пачку довіреностей. — А її в газеті не знайдеш.

— А ти все-таки подивися, — переможно мовила подруга і тицьнула пальцем в обведене червоним маркером оголошення.

Я здалася і почала читати. І з кожним словом хвилювалася все більше і більше. У повідомленні йшлося: «Віддам безкоштовно у хороші руки нову чудову сукню. Розмір 38, сіро-блакитного кольору, з тонкого оксамиту». Далі — номер міського телефону. І все.

Так це ж мій розмір! І мій улюблений колір! Не кажучи вже про тонкий оксамит. А ключове слово — «безкоштовно» — взагалі змусило мене впасти в ступор. Ні, не те щоб я мріяла отримати святкові шати у подарунок від незнайомої людини, цілком можна було б і заплатити. Мене підкупив опис, і я відчула: ось вона — сукня мрії!

— Телефонуй, — наказала Катя і простягнула мені трубку.

Я набрала номер. Якийсь час ніхто не відповідав, лише лунали довгі гудки. І я вже було подумала, що це злий передсвятковий розіграш якогось початківця-маніяка, який ненавидить жінок. Може, його травмують дитячі спогади, пов'язані саме з жінкою в блакитній оксамитовій сукні. Або він подивився в ніжному віці «Синій оксамит» і відтоді трохи пошкодився розумом. Девід Лінч уміє нагнати страху.

Аж раптом у трубіці пролунав спокійний, глибокий жіночий голос:

— Алло, слухаю вас.

— Добрий день, я щодо сукні! — хвилюючись, швидко вимовила я і все ще не вірила, що оголошення реальне. Може, і сукня існує насправді?..

— Чудово, — схвально відгукнулися у слухавці. — Чи зможете під'їхати зараз?

— Так, звісно! — одразу погодилася я, зовсім не подумавши про те, що, власне, робочий день у розпалі, а виходити без крайньої потреби з офісного приміщення я зовсім не звикла. Хоча, з іншого боку, отримати чудову сукню до Нового року — чи це не крайня потреба?

Швиденько записала адресу — всього п'ять зупинок від нашого офісу, зможу швидко обернутися. Попросила Катю тимчасово зайняти стратегічний пост у приймальні генерального на час моєї відсутності. Потім швидко завершила невідкладні справи: написала декілька листів, видрукувала кілька графіків і, нарешті, помчала по сукню.

Тепер ось стою на зупинці й нервую. Сніговій посилюється, сніг майже суцільною завісою повільно падає на асфальт, одразу тане і перетворюється на брудно-сіре місиво. Дістаю гаманець, перераховую готівку і розпачливо змахую рукою, намагаючись зловити таксі, яке повільно проїжджає повз. Треба дістатися до сукні моєї мрії якнайшвидше. Бо ще невідомо, чи отримаю я нове вбрання, а от роботу втратити можу. Якщо постою на цій зупинці ще трохи, то, боюся, не встигну повернутися в офіс навіть до закінчення робочого дня.

Таксі різко гальмує поруч зі мною, щедро оббризкавши каламутною рідиною, яка ще п'ять хвилин тому була білосніжним пухнастим снігом. І на моєму прекрасному новенькому пальті кольору м'яти розпливається темна пляма. Незрозуміло, чому цей колір так назива-

ється — невже хтось бачив м'яту такого ніжного світлого кольору? Бо, якби воно було темно-зеленим, як і належить м'яті, пляма не була би такою помітною і не стала б останньою краплею в чаші мого терпіння. Розуміючи, що вже нема чого втрачати, глибоко зітхаю. Відчиняю дверцята таксі, падаю на заднє сидіння, називаю адресу і намагаюся розслабитися.

У тісному салоні темно-синього «фіата» було принаймні чисто й сухо. Грало радіо — з колонок гучно лунав різдвяний хіт всіх часів і народів «Last Christmas». Ну звісно ж, чому б нам не радіти зимовим святкам під мелодійну розповідь про розбите на друзки серце? Втім, попри сумний зміст, пісня мені подобалась, і я почала подумки підспівувати.

Оскільки таксі не мчало вперед, а повільно повзло проспектом у юрбі втомлених машин, я розглядала міські краєвиди за вікном. Праворуч виринув новий торговий центр — велична споруда зі скла й бетону. У тонкому серпанку заметілі вона була схожа на гігантську інсталяцію: святковий декор яскраво виблискував у кожному панорамному вікні. Яскраві кульки, ілюмінація і багато штучної хвої закликали негайно кинути все й завітати на нестримний передсвятковий шопінг.

Повернула голову в інший бік, щоб не піддаватися спокусі. Адже торговий центр із безліччю суконь був поруч, а до того єдиного дивного плаття ще треба було доїхати.

На жаль, мені трапився балакучий таксист, але хоча б не надто нервовий: він не лаявся на затори, і це вже добре.

— Що, транспорт рідко ходить? — цікавиться він співчутливо й одразу починає відповідати на своє риторичне запитання: — У заторах всі застрягли. Ось нам їхати всього хвилин десять, якщо дорога вільна. Але зараз і пів години можемо плентатися, — філософськи зауважує

він і, немов ілюструючи свої слова, зупиняється у хвості «тягнучки» перед світлофором.

— Так, не хочеться стояти у заторі, — втомлено кажу я.

— А хто ж хоче, — благодушно відповідає таксист. —
Погода така. У нас же коли сніг — так одразу стихій-
не лихо.

— Головне — несподіване, — бурмочу я, тоскно вдив-
ляючись у снігову завісу за вікном.

— А ми його зараз об'їдемо! — раптом пошваблюєть-
ся таксист, різко вивертає кермо і пірнає в найближче
підворіття.

— Кого? — злякано запитую я.

— Так затор же ж! — радіє він, як малятко новому
брязкальцю, і починає слалом незнайомими мені про-
вулками. Однак веселі перегони закінчуються одразу, як
тільки ми впираємося у черговий затор.

Минає пів години, впродовж яких мені зателефону-
вали шість разів із запитанням: «Ти де?» і чотири —
з криком: «Коли ти повернешся?!» Половина дзвінків
були від Каті.

— Скоро буду, — відповідала всім одне й те саме. —
У мене виникли непереборні обставини. Форс-мажор.
Стою в заторі.

При цьому не вдавалася до пояснень, чому я в заторі,
а не у приймальні. Катерина й так знала причину, а ін-
шим я ні за що не зізналася б.

Молодий Джордж Майкл закінчив співати веселим го-
лосом сумну пісню про останнє Різдво. Естафету пере-
хопила група «АВВА» із безсмертним хітом, який неві-
домо чому називався «Нарру New Year». Адже у ньому
також оспівувався біль за втраченим коханням. Мало то-
го — у фіналі лунав відчайдушний заклик «лягти й по-
мерти». Зі мною теж таке станеться, якщо я втрачу ро-
боту. І сукню. А найгірше — якщо втрачу своє кохання.

Не знаю, чому ця сукня була настільки важливою для мене. Адже я її навіть не бачила! Може, трималася за це бажання — бути найгарнішою на корпоративі — як за емоційну точку опори. Бо хіба можна сказати «ні» королеві балу?

А коли я освідчуся йому, коли скажу, що він — єдиний, найкращий у світі, то наша новорічна пісня точно буде про щасливу любов!

Нарешті ми зупиняємося у дворі старого будинку сталінських часів. Я виходжу з машини й одразу провалююся в глибоку калюжу — тепер на додачу до забризканого пальта отримую мокрі черевики, у яких хлюпає вода. Але це, як не дивно, не сильно мене засмучує, тому що сукня майже у мене в руках. Я її ось-ось отримаю — якщо, звичайно, мій, м'яко кажучи, неохайний вигляд не відлякає нинішню власницю оксамитових шат.

Телефон на той час у мене вже відключений. Тому що навіть страшно уявити, як я буду добиратися до офісу й о котрій годині туди потраплю. Напевно, лише до світанку завтрашнього дня!

Проходжу великий двір зі старими лавками біля під'їзду і древніми кленами над ними. На невеличкій клумбі росте височенька туя, а ще кілька пагінців ялівцю, з-під яких виглядають масивні сірі камені. Напевно, хтось із мешканців впорядковує тут затишний куточок на кшталт альпійської гірки, і мені приємно бачити турботу жителів будинку про спільний простір. Від дитячого майданчика до туї підходить жінка з дівчинкою років шести. В руках у жінки великий пакет. Раптом вона жестом фокусника виймає з пакета сріблястий дощик, дівчинка здивовано сміється, і вони удвох починають прикрашати хвойне деревце з різдвяним настроєм і сміхом.

Ця картинка змушує мене завмерти — і усміхнутись. Я усміхаюся незнайомим людям, снігу, майбутнім

святковим дням та сукні, яка чекає мене у цьому добромu домі.

— Де четвертий під'їзд, підкажіть, будь ласка! — гукаю до жінки.

Вона обертається на мій голос і усміхається у відповідь. Потім змахує рукою із затиснутим у долоні пухнастим дощиком:

— А ви якраз напроти нього стоїте!

І сміється. Дівчинка сміється теж.

— Дякую! — кажу їм і додаю: — Із прийдешнім Новим роком!

— З Новим роком навзаєм! — гучно вигукують мама з донькою.

Мене більше не турбують ні мокрі черевики, ні запізнення до офісу. Зрештою, взуття можна висушити, застуду — вилікувати, а роботу я прогулюю взагалі вперше в житті. Не думаю, що це стане звичкою, бо не за моїми правилами когось підводити. «Я все виправлю», — обіцяю собі твердо, і впевненість повертається до мене.

Важкі двері під'їзду розчахнено навстіж — ними снують туди-сюди будівельники в запилених робах. Чоловік у касці підганяє хлопця, що тягне з машини неподалік якусь довгу трубу: «Ворушися, бо таким темпом ми до другого прищестя не закінчимо, не те що до Різдва!»

«Ото комусь “пощастило” робити ремонт у передсвятковий час», — думаю про себе і скрушно хитаю головою, як збагачена життєвим досвідом мудра жінка. Навіть я у свої двадцять дев'ять знаю, що затівати епохальні зміни в грудні дуже ризиковано. Та що там епохальні — навіть пошуки сукні перетворюються на сповнену стресами сумнівну пригоду.

Прошмигную повз галасливих майстрів і звіряюся зі своїми записами. Все правильно, четвертий під'їзд, четвертий поверх. Довго піднімаюся сірими монументальними

сходами — здається, я йшла цілу вічність. Уявляю, якої висоти стелі в цих квартирах! А ось і потрібна мені — номер сімдесят п'ять. Прості чорні броньовані двері зараз відкривуться, як Сезам, і мої пошуки добіжать кінця. Намагаючись вгамувати дихання, що збилося після швидкої пробіжки сходами, я натискаю вхідний дзвоник і довго чекаю, поки Сезам подасть ознаки життя.

Нарешті, це все-таки стається. Спочатку двері заледве прочиняються — на довжину ланцюжка, і жіночий голос — той самий, що лунав у телефонній трубці — запитує:

— Ви до кого?

— Це Яна, я приїхала по сукню. Телефонувала вам сьогодні. За оголошенням у газеті, — видаю одразу всю інформацію, щоб заспокоїти власницю плаття.

Після невеличкої паузи вона знімає ланцюжок і відчиняє двері на всю ширину:

— Ну що ж, Яно, проходите.

Я заходжу до квартири і бачу перед собою доглянуту пані дуже поважного віку. Їй, напевно, років дев'яносто. Або сто, — на цьому життєвому етапі вже складно визначити вік людини. Але скільки б їй не було, ця жінка викликала захват. На тонких пальцях — масивні персні, на губах — помада, на тілі — тигровий топ і облягаючі чорні брючки. Широкий золотистий пояс промовисто видавав колишню завсідницю гучних вечірок. Образ доповнювало модне каре на все ще густому нефарбованому волоссі. Сивина їй напрочуд личила, надавала додаткової шляхетності й незбагненим чином гармоніювала з тигровим топом. Така пані може запросто прикрасити обкладинку *VOGUE*, — як амбасадорка руху проти ейджизму.

Ми стояли у напівтемному довгому коридорі, що закінчувався ще темнішим простором, — невідомо, чи

приховував він житлові кімнати, чи там чаївся незнаний світ чарів. Сам коридор мав стриманий вигляд: ліворуч стояла сучасна шафа-купе, праворуч — світло-бежева стіна. Я спантеличено опустила очі: здалося, що своїм відвертим спогляданням чужого помешкання перейшла межу чемності. Мій погляд упав на світлу підлогу з фактурного кахлю «під дерево», і я схвально мугикнула, бо теж любила скандинавський стиль.

Потенційна амбасадорка змірила мене критичним поглядом і неочікувано запитала:

— Скажіть-но, будь ласка, Яно, а ви оголошення читали уважно?

— Ну... так, — гублюся я і ніяковію. Невже не помітила приписку на зразок: «Ціна — 500 доларів»? Але перш ніж я починаю панікувати, мене збиває з пантелику її чергове запитання:

— У вас хороші руки?

— Що? — не розумію я.

— В оголошенні було зазначено: «Віддам сукню в ХОРОШІ руки», — терпляче і лагідно, як розумово обмеженої, пояснює пані.

Я трохи ображаюся. Якщо у мене хлюпає вода в чевеках і пальто забризкане грязюкою — це ще не означає, що мій IQ повинен бути обов'язково нижчим за 80. Тобто взагалі майже відсутнім. Тому що у мене він 138. Згадавши про пальто, я повернулася брудним боком до стіни, намагаючись приховати плями і водночас не забруднити стіну.

— Звичайно, хороші. Навіть дуже, — трохи ображено відповідаю я.

Вона пильно дивиться на мене якийсь час, потім мовчки розвертається і зникає десь у глибинах своєї неосяжної квартири. Я невпевнено переминаюся з ноги на ногу в передпокої, не розуміючи, що робити далі. Єдина

сумнівна розвага — розглядати себе у великому дзеркалі на дверцятах шафи. Мала я, щиро кажучи, жалюгідний вигляд, щоб не сказати — жахливий. Довге світле волосся розпатлане, як у відьми. Туш під лівим оком потекла і стала схожою на синець. Брудні патьоки на пальті трохи підсохли, але від цього воно не набуло більш привабливого вигляду. Образ доповнювали черевики, під якими розтікалася калюжа. Треба бути божевільною, щоб повірити казочці про «хороші руки» і віддати мені гарну оксамитову сукню, сіро-блакитну, тридцять восьмого розміру!

Згадую, що маю маленьку упаковку вологих серветок у косметичці, і вирішую хоча б позбутися псевдосинця, витерши туш під оком. Швиденько розкриваю сумочку, дістаю шовкову косметичку у метеликах, розстібаю блискавку — і вона заклинює, підступно зачепивши злощасні серветки. Нервово смикаю блискавку — і сумка перевертається, а весь її вміст висипається на підлогу. Просто в калюжу з-під моїх черевиків.

Коло моїх нещасть замкнулося, і я вже готова дати волю сльозам. Саме в цю мить власниця квартири, сукні і тигрового топа виникає поруч. У руках вона тримає білий поліетиленовий пакет.

Помітивши розсіпані речі і, вочевидь, зробивши висновок, що я — людина-катастрофа, мовчки кладе пакет на полицю біля вхідних дверей і знову зникає десь у нескінченному коридорі.

Я починаю збирати речі в сумку. Слава богу, хоч телефон не розбився. Все інше можна буде відмити, випрати або викинути — як і мій шанс отримати сукню мрії.

Цього разу пані повертається швидко і простягає мені рулон паперових рушників та велику упаковку вологих серветок зі словами:

— Яно, візьміть. Треба все трохи витерти і висушити. Або проходите до ванної, приведемо вас трохи до ладу.

Вона говорить це без осуду, приязно і співчутливо. Сльози, які вже бриніли на очах, ризикуючи перетворити всю туш з моїх вій на подобу гриму музиканта з рок-групи «Kiss», десь зникають.

— Дякую, — кажу тихо.

До ванної йти я відмовляюся (не вистачало ще й там наробити калюж), але з вдячністю приймаю допомогу. Удвох ми швиденько витираємо серветками дрібнички з моєї сумки, — ключі, помаду, дзеркальце (яке теж дивом не розбилося), гаманець.

— Мене звати Ольга, — говорить пані.

— Дуже приємно, Ольго, — зі щирою вдячністю відгукуюсь.

Ольга без зайвих церемоній береться хоч трохи привести до ладу моє пальто, — але ні вологі, ні сухі серветки не допомагають.

— Доведеться здати у хімчистку, — коментує.

— Та нічого, — відмахуюся легковажно. — Це лише пальто.

Ольга схвально й тепло всміхається мені:

— Так. Все, що можна виправити, не варте сліз.

За ці слова я готова обійняти цю незнайому жінку, як сестру. Хоча вона старша і за мою маму і, мабуть, за бабусю, а сестри в мене немає.

— Дякую, пані Ольго, — кажу, прикладаючи руку до серця.

А вона бере з полиці пакет і простягає мені зі словами:

— Беріть. Це вам, Яно. Сукня, про яку було написано в оголошенні. У мене вже все є, так що сукня тепер ні до чого, — загадково пояснює вона щось таке, чого я не можу збагнути. Невже гарний одяг може бути зайвим?

Вочевидь, Ольга помітила моє спантеличення і взялася пояснювати:

— У мене син. А дочки немає. Отже, нікому з рідних віддати його не можу, — сумно каже власниця сукні, і мені доводиться прикусити язика, щоб не запитати про невістку. Тому зображую на обличчі щось на зразок співчуття і слухаю далі.

Раптом господиня дому пропонує:

— Яно, хочете чаю?

Я любила чай так само ніжно й пристрасно, як і сукні. Але було ніяково напрошуватися ще й на чаювання. Про роботу на той момент я вже геть забула — настільки була зачарована новою знайомою. Вона наче випромінювала легкі хвилі тепла, що зігрівають холодної пори, і мені захотілося прийти сюди ще.

Із жалем відмовилася від запрошення:

— Дякую, пані Ольго, але маю поспішати — втекла з офісу заради сукні, а там чекає робота.

— Ну що ж, заради святкового вбрання можна й прогуляти разочок!

Вона весело підморгує мені й легко переходить на «ти»:

— Але, бачу, ти не з тих, хто любить прогулювати. Я це поважаю. Забирай свою обновку і поспішай. Впевнена, ця сукня тобі дуже пасуватиме. І одного разу виручить, — тут вона усміхається дивовижно молодою усмішкою і змахує рукою, немов благословляє мене на якісь добрі справи.

Я теж усміхаюся, гаряче дякую їй і йду, притискаючи до грудей пакет. А вийшовши з під'їзду, розумію, як добре, що ми познайомилися. Тепер згадуватиму її ім'я у своїх вдячних молитвах — адже жодного разу незнайома людина не вручала мені такого королівського дарунка. Особливо якщо це — оксамитова сукня... Може, варто було все-таки запропонувати їй якусь винагороду? Бо я не звикла нічого отримувати задарма. Трохи повагавшись, все ж виходжу надвір. Віддячити зможу

пізніше — адже знаю і адресу, і номер телефона. А зараз треба поспішати!

На порозі дому зненацька завмираю: я ж нічого не знаю про цю жінку, крім того, що її звати Ольга і що вона не любить невістку. А раптом вона несповна розуму, і в пакеті виявиться якась давним-давно попсована мілля стара ганчірка?! На вулиці вже геть стемніло, заметіль посилилася. Але святково прикрашена туя посеред засніженого двору вселяє надію, що новорічні дива трапляються. Принаймні мене не повинно чекати розчарування! Зазираю в пакет, але не можу розгледіти нічого, крім складеної в кілька разів тканини. У зимових сутінках вона видається темно-сірою.

Зітхнувши, вмикаю телефон і, як чесна людина, телефоную подрузі. Одразу починаю швидко говорити, аби не дати подрузі вставити жодного слова:

— Катрусю, пробач, через жажливі затори я ледве дісталася до своєї сукні. Лише щойно забрала. Вибач-вибач-вибач!

На щастя, Катя на мене не гнівалася.

— Ну, слава богу, з тобою все в порядку! — з відчутним полегшенням у голосі промовила вона. — А я вже хвилювалася, що там сталося... В офісі день без ексцесів пройшов, я сказала, що в тебе розболівся зуб і ти терміново виїхала до стоматолога. А комп твій я вимкнула.

Відзвітувавши, подруга видихнула і запитала:

— Скажи головне — сукня у тебе?

— Ага, — повідомила я радісно. В даний конкретний момент мене хвилювало, що замерзнуть ноги у все ще мокрих черевиках. Але за п'ять хвилин, проведених на вулиці, ногам все ще було комфортно. — А ти комп навіть викинула?

— Так уже робочий день закінчився, додому збираюся, — трохи здивовано повідомила Катерина.

Я глянула на табло телефона: дійсно, поїздка за сукнею забрала у мене дві години.

— Уявляєш — зовсім втратила відчуття часу, — поскаржилася подрузі. — Сукню ще не бачила, вона в пакеті. Дістануся дому і розгляну.

— Ну ти даєш, подруго, — здивувалася Катя. — Може, там нема ніякої сукні?

— Є, — переконливо відповідаю. — Та й власниця довіру викликає. Дуже приємна пані постбальзаківського віку.

— Ну що ж, коли оглянеш обновку та приміряєш — телефонуй. А ще краще надішли фоточку. Сподіваюся, ти не даремно по сукню їздила. І все, що задумала, збудеться.

Останні слова Катя вимовила тихо, наче здогадуючись про мої плани. Хоча я нікому про них не розповідала. Ця таємниця жила лише в моєму серці.

Я вже вийшла з двору і наблизилася до тролейбусної зупинки. Людей було небагато, незважаючи на час пік. Пара підлітків, обійнявшись, дуєтом наспівували якусь пісню, потім обірвали спів і розсміялися. Так багато сміху сьогодні траплялося на моєму шляху, — може, це перший великий сніг так впливає на людей, що їм хочеться сміятися?

Цього разу маршрутка під'їхала швидко. Я вместила-ся на передньому сидінні і всю дорогу додому дивилася на тихий сніговий танець міста. Час від часу зазирала у пакет, торкалася рукою тканини. На дотик вона була ніжною, наче невагомою, і водночас я відчувала тепло. Залишалось тільки дістатися додому, зігрітися в гарячій ванні, випити велику чашку запашного чаю і, нарешті, примірити сукню!